

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi A. Z.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 16 maja 2006 r. sygn. akt VI Ca (...)

[WSC (...)]

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta C.

przy uczestnictwie A. Z. i Politechniki C. w C.

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2008 r.,

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) zasądza od A. Z. na rzecz Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta C. kwotę 600, zł (sześćset) tytułem kosztów postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Uczestniczka postępowania A. Z. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 16 maja 2006 r. [sygn. akt VI Ca (...)] w sprawie o zasiedzenie.

Skarżąca zarzuciła wskazanemu postanowieniu naruszenie art. 172 i 336 k.c. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia zgłosiła „dowód z wniosku o zasiedzenie, w którym wnioskodawca określił wartość przedmiotu sporu na 3000 zł”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że za wypadek wyjątkowy, o którym mowa w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c., można uznać - przykładowo - nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu (postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113). Skarżąca nie wykazała, że jakikolwiek wyjątkowy wypadek występuje w jej sprawie.

Przepis art. 424¹ § 1 k.p.c. wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest rzeczywista niemożność zmiany lub uchylenia kwestionowanego orzeczenia, co ma miejsce m.in. w sprawie niekasacyjnej. Wykazanie tej przesłanki jest jednym z istotnych wymagań skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Należy stwierdzić, że zgodnie z art. 519¹ § 1 k.p.c. od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy w sprawach z zakresu prawa rzeczowego przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Sprawa o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie jest sprawą z zakresu prawa rzeczowego i jednocześnie brak jest przepisu szczególnego wyłączonego możliwość wniesienia skargi kasacyjnej dla tej kategorii spraw.

W przedmiotowej sprawie od zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego przysługiwał zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, istniała zatem możliwość jego uchylenia lub zmiany. Skarżąca nie skorzystała z tej możliwości. Skarga z art. 424¹ k.p.c. nie może być traktowana jako zamiennik skargi kasacyjnej. Jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji kasacyjnej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest

niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia skargi kasacyjnej, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z tego środka odwoławczego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 k.p.c.